

Länge leve minnet av dem som berövades sina liv under massakrer på politiska fångar under 1980-talet i Iran!

Under sommaren 1988, massakrerade de styrande i den iranska islamiska republiken, med en överlagt plan politiska fångar efter summariska överläggningar i hela landet. Detta organiserade brott, under vilket tusentals fångar mördades, var toppen av det systematiska dödandet som den Iranska islamiska republiken utförde sedan sitt maktövertagande 1979 i syfte att behålla makten och undertrycka de revolutionära massorna.

Verkligheten är att den iranska islamiska regimen kom till makten främst med hjälp och efter överenskommelse mellan USA och västmakterna vid Guadalupekonferensen i syfte att kuva det iranska folkets frigörande revolutionen. När västmakterna insåg att Shahan, kungen i Pahlavidynasin, är en förbrukad lakej och hans fortsatta tid vid makten resulterar i en radikalisering av folkets revolt, kom de upp med en listig plan: de offrade Shahan och kungariket i syfte att bevara den imperialismberoende borgarklassen och sin inflytande. Detta var i själva verket ett taktiskt drag för att köpa tid för sitt strategiska angrepp på de revolutionära massorna. strypning av den verkliga revolutionen blev den första och främsta uppgiften för Khomeini och hans klick. Det var därför som den obevekliga offensiven mot revolutionen startades från allra första dagen av den blivande islamiska republiken: revolutionärerna massor, och i synnerhet arbetarna, utsattes för oavbruten attack.

Angreppet började med attack mot kvinnornas rättigheter och fortsatte med militärt angrepp i Kurdistan och Turkmansahra. Fängelser fylldes åter av politiska fångar; trakasserier, tortyr och slakt av motståndarna blev åter vardagsmat i landet. Först 1982, då listor över avrättade fångar började publiceras i media, blev människor medvetna om omfattningen av regimen grymheter. Ibland innehöll dessa listor namnen på hundratals fångar som hade avrättats under en enda dag. Dessa brott och grymheter begicks mitt framför ögonen på alla som var lierade med regimen och deras reaktion var inget mer än ett leende på sina läppar och tyst tillfredsställelse.

Idag högtidlighåller vi 25-årsminnet av dessa massakrer medan den förtryckande islamiska republiken, i linje med dess repressiva politik, under ett manipulerade "val" i juni i år, har utsett Hassan Roohani, en av de ökända medlemmarna av det nationella säkerhetsrådet till landets president och dess ansikte utåt. Han har i sin tur utsett sina ministrar från en krets med de mest ökända och beryktade elementen i landet. En av dessa ministrar är PoorMohammadi, en av de tre medlemmarna i "Dödskommissionen" under 1988 års massaker. Samma person som agerade som företrädare för "Informationsministeriet" och spelade en betydande roll i denna massaker är nu utsedd av för att leda justitiedepartementet och rättsväsendet! Medan ropen från anhängare till avrättade fångar under 1980-talets massakrer för rättvisa fortfarande inte tystas, ska han skipa rättvisa för dem! Denna händelse bevisar ännu en gång att islamiska republiken är omöjligt att reformera. Denna verklighet har upprepats dagligen under de senaste 34 åren. I ett land där den religiösa ledaren har den yttersta befogenheten och makten är allt prat om demokrati och mänskliga rättigheter enbart löjeväckande.

Detta är ett obestridligt faktum att lagföring och bestraffning av dem som beställt och begått de nämnda massakrerna skulle leda till regimen undergången och så länge en sådan regim är

vid makten, kan massorna inte förvänta sig något annat än fler fängslanden, tortyr och avrättningar. Det är just därför att svaret från de revolutionära massorna till en sådan diktatur endast kan vara totalt krig mot regimen i dess helhet för att förstöra den i grunden.

Idag, vid en tidpunkt då de blodiga massakrerna av de iranska politiska fångarna under 1980-talet har erkänts som ett obestriddigt faktum, och allmänheten har beskådat de blodiga händerna på ledarna i den islamiska republiken har regimen mötts enbart av krokodiltårar från de som har på ett eller annat sätt bistått regimen och fortfarande finns politiska organisationer och krafter som valt att ignorera dessa fakta och erbjuder regimen sina tjänster för att uppnå egna vinningar.

Det är av denna anledning som det är viktigt att, å ena sidan, vi återigen betonar att högtidlighållandet av minnet av alla som berövades sina liv i iranska fängelser under hela 1980-talet och i synnerhet under massakern på politiska fångar sommaren 1988 har en verklig innebörd först när det är i linje med den revolutionära ideal kamp som våra hjältemodiga fångar hade stått upp för; demokrati i ett fritt, välmående, oberoende och rättvist samhälle . Och, å andra sidan, måste vi inse att störtandet av den islamiska republiken i dess helhet, endast är möjligt genom en folklig revolution som syftar till utrota imperialismens makt i Iran. Det är denna revolution som skall stå i förgrunden för vår kamp.

Ned med den imperialismberoende Iranska islamiska republiken!
Leve minnet av dem som har gett sina liv för frihet och socialism!
Seger för revolutionen! Leve kommunismen!

Med förtroende för slutliga seger i vår frigörande väg
Iranska Folkets Fadai gerilla
augusti 2013